

**‘Ο Φασουλής ‘στος Νάνους όμιλει
μέ στόμφον και άγέρωχον πολύ.**

‘Εν μέσφ τώων σοβαρών δανείων και συμβάντων
και σεις οι νάνοι έρχεσθε ‘στην χώραν τών γιγάντων,
νά δείξετε τó μέγεθος τού άναστήματός σας,
τò σθένος σας, την δύναμιν, και καλλονάς σας τώσας.
Καλώς μάς ήλθατε λοιπόν, ό νάνοι προσφιλείς...
σάς υποδέχεται θερμάς ό γίγας Φασουλής.

‘Εμπρός σας φαίνεται Τιτάν και ό Εθαγγελίδης...
καθένας ξεκρηδίζεται ‘στα γέλοια νά σάς βλέπη,
και είμπορει, άγαπητοί, ό Παρασκευαΐδης
νά κρύψη έλους σας μαζί ‘στη μιά τού μόνο τσίπη.
Και έμωσ έχετε ‘έντελη και σεις όργανισμόν
κι’ αϊσθάσεσθε καθός ήμεις έρώτων όργανισμόν,
κυριάζω δέ μετά χαράς ‘στών νάνων την χορείαν
και μίαν έτοιμόγεννον και ύπανδρον κυρίαν.

Μικροί τó δέμωσ φαίνεσθε, άλλ’ έμωσ μαχηταί,
άρμηταίς ώς άνθρωποι και παίθων ποιηταί.
‘Εργάζεσθε νυχθημερόν, κοιμάσθε, όμιλετε,
και τέλος πάσαν φυσικήν ανάγκην έκτελετε,

άν δέ ποτέ τó γένος σας προσβίλη βουλιμία,
‘μπορείτε νά τρωπέσετε ‘στα Κεντρικά Ταμεία
και τήνα των και τάλλο των ν’ άδειάσετε άμπάρι,
χωρίς κανένας μυρωδιά γιά τούτο νά σάς πάρη.

Σας βλέπω έκ τού ύψους μου γελών ύπερηφάνως
και λέγω μέ άγέρωχον « έγώ έν είμαι νάνος...
»Ιβού και άλλοι άνθρωποι πολύ κατώτεροί μου,
»σπιθαμιαίοι, τόσοι έά, τριών δακτύλων σώμα,
»πού σάν μέ ητήσθ ό θυμός κι’ ανάψή τó μπουρί μου
»σγκάνω τó ποδάρι μου κι’ εύθύς τούς κάνω λωβία. »

‘Οποίαν άνακούφισιν ό Φασουλής εύρίσκει!...
Ιβού και άλλα πλάσματα, Ιβού και άνθρωπίσσοι,
όπου εμπρός των φαίνωμαι ώς Γολιάθ και Γίγας,
και κυνηγώ τó πλόςος των μέ τó φτερό τής μύγας.

Είς ταύτην την μεγάλην γήν, ‘στών ‘Αθηνών τó χθώμα,
πού έχει τόσους γίγαντας προγόνους κι’ απογόνους,

που νάνος φαίνεται μικρός και ὁ Τιτάν ἀκόμα και ὁ γαιθάρου τραγουδοῦν γίγαντομάχαν χρόνους, πονῶ και ἀπελπίζομαι μὲ τὴν μικρότητά μου και θέλω νάνον νὰ ἴδω μικρόσωμον κοντά μου.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖ, ἔλατε τέλος πάντων... ἀπηγόθησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων, ἐποὶ δὲν στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα τοῦ κανεῖ και οὐρα τὸ σαρκίον μου μικρὸς και ἀφανής, και μὲ αὐτοὺς τοὺς γίγαντας τὴν ἀνθρωπιά μου χάνω και ἀδελφός κατέρχομαι και χαρτοσὰ δὲν πᾶνω.

Ἄν εἶναι τόσοι γίγαντες εἰς ἄλλην γῆν εἰπέτε... Ἰσοῦ ἴδω Μπουλκίηδες, κλεινοὶ εὐρεοδόξαι, και Μεγαλόσταυροι Τοιγγοροί, τοῦ ἔθνους εὐεργέται, και χρυσοκάνθαροι πολλοὶ μεγαλοπατριῶται. Ἴβετε, νάνοι, γύρω σας τί ἄνθρωποι μεγάλοι!... ἰγὼ δὲ σκόθυ ἄσημος εἰς τοῦτοῦ το κεφάλι κ' ὅπισθον εἰς τὸ ἄρμα τῶν ὠσαν Παρίας πρέγω και ὅτε κλέφτην γίγαντα ὡς πρόγονον δὲν ἔχω.

Ἐμπρὸς εἰς τούτους γίγαντας πῶς νὰ μὴ εἶμαι νάνος; . . και ἂν καθέβρουν ὄφηλες θηλέως νὰ φορέσω, και ἂν κομήσῃ Αἰαντος τὴν κεφαλὴν μου κρένος, νὰ ὄφηλώσω σπιθαμὴν ποτὲ δὲν δά μ' ἔμπορέσω.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖ, ἔλατε τέλος πάντων... ἀπηγόθησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων. Ποῦ εἶναι ὁ πλανήτης σας και τὸ Βασιλείον σας και τί τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν σας; Ἐχετε Σόνταγμα και σῆς, Βουλὴν, Πρόεβρους, νόμους, εὐροδοχία, δάναια, στρατοῦς, σιδηροδρόμους;

Ἄν Ἄνακτα δὲν ἔχετε ὅτ' ἄν τὸπον σας κανένα, ὡς Ἠγεμόνα πάρετε τὸν Φασουλήν ἐμένα. Κι' ἰγὼ δά κάμω ἔνδοξον και μέγα τ' ὄνομα σας, δά μεγαλώσω ἔνταυτῆ και τὸ ἀνάστημά σας, και τάφανος Βασιλεῖον τῶν μικροσώμων νάνων δά γίν' ὅπ' ὁ τὸ σῆπτερόν μου ἀντίξιον παΐδιον.

Και τότε οἱ Μπουλκίηδες τοῦ μικροβασιλείου, τρυφῶντες τοὺς χρυσοὺς καρποὺς τοσοῦτου μεγαλείου, δά κάμουν εἰς τὸν Ἄνακτα γενναίως προσφοράς, κ' ἂν ἀντιλέγγ δι' αὐτὸ κανίνας μασκαρεῖς, ἀμείως μὲ τὴν πτέρναν μου δά τὸν τσαλιπατῶ και μ' ἕνα μόνο φῶστημα ἠφ' ἅλ δά τὸν πετῶ.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάκια, ὅτ' ἄν Φασουλήν τριγύρω... σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κ' ἐκ μῆσης σὰς οἰκτεῖρω. Τώρα ἐνόησα κ' ἰγὼ πῶς εἶμαι κατὶ τί και ὅτε ἀπὸ γιγάντας ἡ σκόφρα μου κρατεῖ.

Τώρα κ' ἰγὼ πραγματικῶς καταλαβαῖν πᾶ πῶς εἶμαι ἄνθρωπος οὐστός, πῶς ἴχω ἀνθρωπιά.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάκια, ὅτ' ἄν Φασουλήν τριγύρω... σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κ' ἐκ μῆσης σὰς οἰκτεῖρω. Ἐμπρὸς σὲ σὰς κορδόνωμα κ' ἰγὼ περιφανῆς και τάκρα τοῦ κρασπέδου μου φιλήσατε πρηγῆς. Ἐμπρὸς σας εἶναι, μύρμηκες, κ' ὁ Φασουλής ὁ νάνος ἔλεφας, λέων, Βασιλεὺς, Μπουλκίης, Ταμερλάνος.

Ἐλάτε ὅτ' ἄν ἀπόγονον ἐμὲ τῶν Κορυβάντων, οἱ νάνοι Βασιλεῖα τῶν ἄς ἔλθουν νὰ μὲ στέφουν... ἀλλὰ προσέχετε καλά ὅτ' ἄν τὸπον τῶν γιγάντων μῆπως μὲ δεῖ ἔχετε οἱ γίγαντες σὰς κλέφουν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλής τὸ χέρι τοῦ ἀπλόνης κ' ἀρσενικὸς και θηλικὸς ὅτ' ἄν σκόφρα τοῦ τοῦ χῶνε, κ' ὅπισθον τοῦ περιέργως φωνάζει μαγκαρία και μὲς ὅτ' ἄν σκόφου τοῦ γενεῆ ἡ ἔγκυος κυρία.)

Και ἄλλοις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους Ἄγγελιας.

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνον τοῦ Βαλοσάμη, κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης, θαυμάσιον γραντῆν δά εὐργς μὲ καλάμι και παγωτὰ ποικίλα και ὄρας εὐφροσύνης. Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τοῦ παγωτὸ ρουφῆς και εἰς σπανίαν γεθῖον κ' ἀπόλαιον τρυφῆς.

Τὸν Κίμωνα Ὁρλάνδον και ὁ Ρωμῆος συγχαίρει, ποῦ ἱατρὸς τυγάνει τὰ μάλα φιλιπτός του, διότι τοῦ Σωτήρος τὸν ἀργυροῦν δά φέρῃ, ἔλαχιστον θραβεῖον τῆς ἰκανότητός του.

Τῆς Ἀθῆνᾶς ὁ Ὑμνος, καλοὶ μου συμπολίται, ποῦ ἔλον περιέχει τὸ πάλας μεγαλείου, σὰς λέγομεν πῶς μόνον ἀντὶ δραχμῆς πωλεῖται εἰς τῆς γνωστῆς Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τὴν αὐριον ἡμέραν ὅτ' ἄν Ζάππειον ἐκεῖ δά κάμω συναυλίαν ἢ Φιλαρμονικὴ ὅπ' ἄν τὸν προτασίαν εὐδοξίαν δεσποινῶν κ' ἄδρῶν δά συρρέουθ τὴν εὐγενῆς καινῶν.

Και ὁ Ρωμῆος ἀνθοστεφῆς προσέρχεται νὰ ράνῃ τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη, κ' εἰς τοὺς νυμφίους εὐχεταὶ ζώῃν τοῦ Μαθουσάλα, πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Ἀβραάμ και τοῦ πουλοῦ τοῦ γάλα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ὀπῆτι μου ἀνέβη,
ὅτ' ἄν Νεάπολιν ἀπάνω, — κ' ἀπὸ τοῦδ' συνορεύει
μὲ Ἰενοβογιῶν Εὐδῆ, — ἐρῶ ὅτ' ἄν λάδι, φρεῖς ὅτ' ἔξυδι,

μὲ Χρημῶν μὲ μὲ μάνθρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὲ χῆρα δίχως ἀδρῆ, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.